

"মৰমৰ সন্তানসকল - বাবাক স্নেহেৰে স্মৰণ কৰি থাকা, শ্ৰীমতৰ আধাৰত সদায় চ লা , পঢ়াত পুৰা মনোযোগ দিয়া তেতিয়া তোমালোকক সকলোৱে সন্মান দিব "

প্ৰশ্ন: অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ কোনসকল সন্তানৰ হ'ব পাৰে?

উত্তৰ: * উত্তৰ:- 1- যিসকলে দেহী (আত্মা) অভিমানী হয়, ইয়াৰ বাবে যেতিয়া কাৰোবাৰ লগত কথা পাতা অথবা বুজোৱা তেতিয়া ভাবি লোৱা মই আত্মা ভাইৰ সৈতে কথা পাতি আছো। 'ভাই-ভাই'ৰ দৃষ্টি দূত হ'লে দেহী অভিমানী হৈ যাবা। 2- যিসকলৰ নিচা আছে যে আমি ভগৱানৰ সন্তান হওঁ তেওঁলোকৰে অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ হ'ব।

গীত: মোৰ মন ৰ দুৱাৰলৈ কোন আহিল... (কোন আয়া মেৰে মন কে দ্বাৰা...)

ওঁম শান্তি। পিতা বহি সন্তানসকলক বুজাই আছে। আন কোনো সংস্ৰাত এনেকৈ নকয় যে পিতাই সন্তানসকলক বুজায়। সন্তানসকলে জানে সঁচাকৈ সকলো সন্তানৰ পিতা এজনে। সকলোৱে ভাই-ভাই। সেই পিতাৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। চক্ৰৰ ওপৰতো তোমালোকে ভালদৰে বুজাব পাৰা যে এয়া হৈছে সংগম য'ত মুক্তি-জীৱনমুক্তি পোৱা যায়। তোমালোক সন্তানসকলে জীৱনমুক্তিলৈ যাবা তেতিয়া বাকী সকলোৱে মুক্তিলৈ যাব। সংগতিদাতা, মুক্তিদাতা, গাইড বুলি তেওঁকে কোৱা হয়। ৰাৱণ ৰাজ্যত কিমান টেৰ মনুষ্য আছে। ৰামৰাজ্যত এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। তেওঁলোকক আৰ্য আৰু অনাৰ্য বুলি কোৱা হয়। শুধৰণি হোৱাসকলক আৰ্য আৰু শুধৰণি নোহোৱাসকলক অনাৰ্য বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ অৰ্থও কোনেও নাজানে যে শুধৰণিৰ পৰা অশুধৰণি কেনেকৈ হ'ল। শুধৰণি হোৱা এই দেৱতাসকল আছিল ৪৪ জন্মৰ পাছত অশুধৰণি হ'ল। যিসকল উচ্চতকৈ উচ্চ পূজ্য আছিল তেওঁলোক পূজাৰী হৈ পৰিল। 'আমিয়ে আছিলো'ৰ অৰ্থও পিতায়ে বুজায়। চিৰিৰ ওপৰত বুজাবলৈ বহুত ভাল। এনে নহয় যে আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা। নহয়। এয়াতো বিৰাট নাটক। তোমালোকে জানিছা আমিয়ে পূজ্য আছিলো পুনৰ পূজাৰী হ'লো অৰ্থাৎ আমিয়ে দেৱতা পুনৰ ক্ষত্ৰিয়... হওঁ। চিৰিৰে নামিবই নহয় জানো। এয়াও হিচাপ আছে, ৪৪ জন্ম কোনে লয়। পিতাই কয় তোমালোকে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানা, মই তোমালোকক শূনাওঁ। এয়া চক্ৰ হয়, তাত আমিয়ে দেৱতা, ক্ষত্ৰিয় আদি হওঁ। ২১ জন্ম জনাজাত হয়। মানুহে এই কথাবোৰ নাজানে, কিয়নো তমোপ্ৰধান হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সম্পূৰ্ণ জ্ঞান পাইছা, কিন্তু কোনোৱে মক্ষিলহে বুজি পায়, সেয়ে কোৱা হয় লাখৰ ভিতৰত কোনোবাইহে আহি জ্ঞান ল'ব আৰু দেৱতা ধৰ্ম হ'ব, ইয়াত আচৰিত হোৱা উচিত নহয়। চক্ৰৰ ওপৰত বুজাবলৈ বহুত সহজ। এয়া সত্যযুগ, এয়া কলিযুগ... কিয়নো সত্যযুগত বহুত কম জনসংখ্যা থাকিব। বৃক্ষ প্ৰথমতে সৰু হয় পাছত বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এই বৃক্ষৰ কথা কোনেও নাজানে। আৰু ব্ৰহ্মাৰ কথাও মক্ষিলহে বুজি পায়। তেওঁলোকক কোৱা যে ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণৰতো প্ৰয়োজন নহয় জানো। এয়া হৈছে তুলি লোৱা সন্তান। সেই ব্ৰাহ্মণ হৈছে কোষ বংশাৱলী, আৰু এই ব্ৰাহ্মণ হৈছে মুখ বংশাৱলী। এয়া হৈছে পৰৰ, ৰাৱণ ৰাজ্য। পিতা আহি ৰাম ৰাজ্য স্থাপন কৰিবলগীয়া হয়। সেয়ে কাৰোবাৰ শৰীৰততো প্ৰৱেশ কৰিবই নহয় জানো। এয়া চোৱা, এওঁ বৃক্ষৰ একেবাৰে ওপৰত থিয় হৈ আছে, ইয়াৰ জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা। পিতাই কয় – মই বহুত জন্মৰ শেষৰ জন্মত প্ৰৱেশ কৰো। এয়া অন্তিম ৪৪তম জন্ম। তপস্যা কৰি আছে। দুনিয়াৰ মানুহে ভগৱানক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ শিল পাথৰত আছে বুলি কৈ দিছে সেইবাবে নিজেও পুৰা পাথৰ হৈ গৈছে। দেৱতাসকলৰ কথাই উপৰাম। এতিয়া তোমালোকে পঢ়ি এই পদ পোৱা, কিমান উচ্চ পঢ়া। এই দেৱতাসকলক ভগৱান-ভগৱতী বুলিও কোৱা হয় কিয়নো পৱিত্ৰ হয় আৰু স্বয়ং ভগৱানৰ দ্বাৰা এই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। সেয়ে নিশ্চয় ভগৱান-ভগৱতী হোৱা উচিত। কিন্তু তেওঁলোকক মহাৰজা-মহাৰাণী বুলি কোৱা হয়। বাকী শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ভগৱতী-ভগৱান বুলি কোৱাটো অন্ধশ্ৰদ্ধা হয় কিয়নো ভগৱানতো এজনে নহয় জানো। তোমালোকে শিৱ আৰু শংকৰকো পৃথক কৰি শুনোৱা। এই সম্পৰ্কে সেই মানুহবোৰে কয় – এওঁলোকে দেৱতাসকলকো উৰাই দিয়ে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত পুৰা চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। কিন্তু যিসকল মহাৰথী হয়, তেওঁলোকে ভালদৰে বুজাব পাৰে। বহুত আছে যিসকলে হয়তো শুনে কিন্তু বুদ্ধিত নবহে, তেনেহ'লে তেওঁলোকে কি পদ পাব? পাই-পইচাৰ দাস-দাসী হ'ব। আগলৈ তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব কিন্তু সেই সময়ত একো কৰিব নোৱাৰিবা। সময় পাৰ হৈ গ'ল পাছত কি কৰিব পাৰিবা সেইবাবে বাবাই সাৱধান কৰাই থাকে। কিন্তু সকলোৱে উচ্চলৈ যাব পাৰিব এয়াতো হ'ব নোৱাৰে। পাত্ৰ চাফা নহয়, বুদ্ধি আৱৰ্জনাৰে ভৰি আছে। ইয়াৰ বাবে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজাবলৈ বহুত ভাল অভ্যাস কৰা প্ৰয়োজন। নহ'লে পাছলৈ পশ্চাতাপ কৰিব লাগিব। এয়া আত্মাই

ভোজন পাই আছে। এয়াতো সকলোকে বুজাবলগীয়া কথা। ভয় কৰিবলগীয়া কথা নহয়। ডাঙৰ ডাঙৰ ঠাইত প্ৰদৰ্শনী, সংগ্ৰহালয় থাকিলে নাম হয়। বাবাই কৈছিল সকলোকে মতামত লিখিবলৈ দিয়া, সেয়াও ছপোৱা উচিত। সন্তানসকলে বহুত সেৱা কৰিব লাগে। ইয়াৰ বাবে বহুত বিচাৰ কৰি চাব লাগে, বুজোতা হয় নে নহয়। এয়া হৈছে নতুন দুনিয়া, এয়া হৈছে পুৰণি দুনিয়া। এয়াতো যিকোনোৱে বুজিব পাৰে কেৱল সময় দীঘলীয়া কৰি দিছে, সেইবাবে মানুহ মূৰ্ছিত হৈ যায়। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। যিয়ে দেহী অভিমানী হৈ থাকে, তেওঁহে অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকিব পাৰে। কেৱল ভাষণ কৰিলে কাম নহয়। যেতিয়া ভাষণ কৰা তেতিয়াও ভাবিব লাগে যে মই আত্মা ভায়ে, ভাইক বুজাই আছে। আত্মা অভিমানী হোৱা – তাৰ বাবে বহুত মেহনতৰ প্ৰয়োজন কিন্তু সন্তানসকলে বাৰে বাৰে পাহৰি যায়। পিতা আহি সন্তানসকলক বুজায়, গায়নো আছে আত্মা পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল... ইয়াৰ অৰ্থও তোমালোকে জানিছা। যিসকল মহাৰথী হয় তেওঁলোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ বহুত অভ্যাস কৰিব লাগে, তেতিয়াহে নিজকে শক্তিশালী বুলি ভাবিব। যিসকলে নিজকে আত্মা বুলি বুজি নাপায় তেওঁলোকে কি ধাৰণা কৰিব। স্মৰণৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ শক্তি আহিব। জ্ঞানক বল বুলি কোৱা নহয়। যোগবল বুলি কোৱা হয়। যোগবলৰ দ্বাৰাহে তোমালোকে বিশ্বৰ মালিক হ'বা। এতিয়া তোমালোকে বহুতকে নিজৰ সমান কৰি তুলিব লাগে। যেতিয়ালৈ বহুতকে নিজৰ সমান কৰি নোতোলা তেতিয়ালৈ বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। হয়তো ডাঙৰ যুদ্ধ লাগি যাব কিন্তু পুনৰ বন্ধ হৈ যায়। এতিয়াতো বহুতৰে ওচৰত বোমা আছে, কিন্তু সেয়া ৰাখি থোৱা বস্তু নহয়। পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ আৰু এক আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা নিশ্চয় হ'ব। অলপ দিনৰ পাছতে ক'ব সঁচাকৈ এয়াই সেই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। ভগৱানো নিশ্চয় আছে। যেতিয়া তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত মানুহ আহিব তেতিয়া সকলো মানুহে মানিব, ক'ব এয়াতো বহুত বৃদ্ধি হৈ গৈ আছে, ইয়াত বহুত শক্তি আছে। তোমালোকে যিমান স্মৰণ কৰি থাকিব সিমান তোমালোকৰ শক্তি আহিব। পিতাৰ স্মৰণৰ দ্বাৰা তোমালোকে আনকো পোহৰ দিয়া। এয়া দাদা (ব্ৰহ্মা)য়ো কয় মোতকৈও এই সন্তানসকলে বহুত ভাল সেৱা কৰে। এতিয়া অলপ দেৱী আছে, যোগত যথার্থ ৰীতি কোনোৱে থাকিব নোৱাৰে। নিজেও অনুভৱ কৰে যে আমাৰ যোগ কম হয় সেইবাবে সঁচা তীৰ নালাগে। ভগৱানে কুমাৰীসকলক জ্ঞান বাণেৰে ভৰপূৰ কৰায়। তোমালোক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ, ব্ৰহ্মাকুমাৰী নহয় জানো। এয়া হ'ল ব্ৰহ্মা। তোমালোক হৈছা তোলনীয়া সন্তান। ৰচয়িতাতো এজনে, বাকী সকলোৱে পঢ়ি আছে। তাৰ ভিতৰত ব্ৰহ্মাও আহি যায়। কিন্তু তেওঁ ৰচনা হৈ নগ'ল জানো। তোমালোক দেৱতা হ'বগৈ। দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰি আছা। কাৰোবাৰ দুয়োটা চকা (a couple) নচলে। যেন বালিৰ ওপৰত থিয় হৈ আছে। বাবাই নাম নলয়। যিয়েই নহওঁক তোমালোকে বুজা উচিত যে বাবাই সঁচা কয়। সন্তানসকলেও এজনে আনজনৰ স্বভাৱ জানিব পাৰে, যিসকলৰ ইজনৰ সিজনৰ লগত কাম থাকে।

সন্তানসকলে জানে আমিযে শিৱৰ মুকুট আছিলো। এতিয়া পুনৰ হৈ আছে। প্ৰথমতে তোমালোকে কাৰোবাক বুজালে তেতিয়া মানি ল'বলৈ সাজু নহয়। পাছত লাহে লাহে বুজে, এই ক্ষেত্ৰত বহুত বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। বুদ্ধি আত্মাত থাকে। আত্মা সত্য চিত্ত, আনন্দ স্বৰূপ হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক দেহী অভিমানী কৰি তোলা হয়। যেতিয়ালৈ পিতা নাহে তেতিয়ালৈ কোনেও দেহী অভিমানী হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই কৈছে আত্মা অভিমানী হোৱা। মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মোৰ পৰা শক্তি পাবা। এই ধৰ্ম বহুত শক্তিশালী। গোটেই বিশ্বৰ ওপৰত ৰাজ্য কৰা, কম কথা নেকি? তোমালোকে পিতাৰ লগত যোগ লগালে শক্তি পোৱা। এয়া হৈছে নতুন কথা, যি ভালদৰে বুজাব লাগে। তেৱেঁই আত্মাৰ বেহদৰ পিতা। তেৱেঁই নতুন দুনিয়াৰ ৰচয়িতা। গতিকে শিৱৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে বুজোৱা যে তেওঁ আহি কি কৰে। কৃষ্ণ জয়ন্তী আৰু শিৱ জয়ন্তী দুয়োটাই পালন কৰে? এতিয়া দুয়োজনৰ ভিতৰত ডাঙৰ কোন? উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁ কি কৰিলে যাৰ বাবে শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয়, কৃষ্ণই কি কৰিলে? লিখা হয় যে পৰমপিতা পৰমাত্মা সাধাৰণ বৃদ্ধ শৰীৰত আহি স্থাপনা কৰে। অনেক প্ৰকাৰৰ মত মতান্তৰ আছে। শ্ৰীমততো এটাই, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। মানৱ মতৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ কেনেকৈ হ'বা। এয়া ঈশ্বৰীয় মত যি তোমালোকে সংগমত এবাৰে পোৱা। দেৱতাসকলেতো মত নিদিয়। মানুহৰ পৰা দেৱতা হৈ গ'ল বচ, খালাচ। তাত গুৰু আদিও নলয়। ইয়াতে মানুহে গুৰুৰ পৰা মত লয়। সেয়ে যুক্তিৰে বুজাব লাগে যে আমি ৰাজযোগী। হঠযোগীয়ে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। তেওঁলোক হৈছেই নিবৃত্তি মাৰ্গৰ। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলেহে তীৰ্থ যাত্ৰালৈ যাব লাগে।

তোমালোক সন্তানসকলে কোনো কথাতে জঁই পৰি যাব নালাগে। এয়া পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক যি পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। তোমালোকৰ সেৱাও কল্পৰ আগৰ নিচিনাই হয়। নাটকে তোমালোকক পুৰুষাৰ্থ কৰায়। সেয়াও তোমালোকে কল্পৰ আগৰ নিচিনা কৰা। পুৰুষাৰ্থীসকলৰ চলনৰ পৰা গম পোৱা যায়, সেইবাবে প্ৰদৰ্শনীত গ্ৰুপ চাই গাইড দিয়া হয় যাতে ভালদৰে বুজাব পাৰে। পঢ়াওঁতা পিতাই ভালদৰে জানে। কিমান বিশাল বেহদৰ বুদ্ধি কৰি তোলে। তোমালোকৰ নিচা থাকিব লাগে

যে আমি কাৰ সন্তান? ভগৱানে আমাক পঢ়ায়। কোনোৱে পঢ়িব নোৱাৰিলে আঁতৰি যায়। ভগৱানেও জানে যে এয়া মোৰ সন্তান নহয়। তোমালোকে দেখা যে ভগৱানৰ সন্তান পঢ়িছিল পাছত আঁতৰি গ'ল পুনৰ কিবা বুজি পালে তেতিয়া আকৌ পঢ়াত লাগি যায়। পুনৰ যোগত ভালদৰে থাকিলে উচ্চ পদ পাব পাৰে। বুজি পায় সঁচাকৈ আমি বহুত সময় নষ্ট কৰিলো যে তেনেকুৱা স্কুল ত্যাগ কৰিলো। এতিয়া নিশ্চয় পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি অথবা বাবা বাবা বুলি কৈ ৰোমাঞ্চিত হৈ যোৱা উচিত। বাবাই আমাক উচ্চ পদৰ প্ৰাপ্তি কৰায়। আমি কিমান ভাগ্যশালী। বাৰে বাৰে বাবা স্মৃতিত আহিলে, নিৰ্দেশনা অনুসৰি চলি থাকিলে বহুত উন্নতি হ'ব। পাছত তেওঁলোকক সকলোৱে বহুত সন্মান দিব। পিতাই কয় – অশিক্ষিতসকলে শিক্ষিতসকলৰ ভৰি ধুৱাব। দেহৰ অভিমানীসকলৰ দৈৱী গুণ ধাৰণ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ চেহেৰা উত্তম (first class) হোৱা উচিত। কোৱা হয় – অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ কথা তেওঁলোকক সোধা যাক ভগৱানে পঢ়ায়। পঢ়াত কিমান মনোযোগ দিয়া দৰকাৰ আৰু শ্ৰীমতৰ আধাৰত চলা উচিত। তোমালোকৰ যোগৰ শক্তিৰ দ্বাৰা বিশ্বও পৱিত্ৰ হৈ যায়। তোমালোকে যোগৰ দ্বাৰা বিশ্বক পৱিত্ৰ কৰি তোলা। চমৎকাৰ হয়। গোৱৰ্ধন পাহাৰ আঙুলিৰে উঠাব লাগে। এই ছিঃ ছিঃ দুনিয়াক যিসকলে পৱিত্ৰ কৰি তুলিলে – এয়া তেওঁলোকৰ স্মৃতিচিহ্ন। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- ****

(1) সত্য জ্ঞান বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিবলৈ বুদ্ধিৰূপী পাত্ৰ পৰিষ্কাৰ আৰু স্বচ্ছ কৰিব লাগে। ব্যৰ্থ কথাক বুদ্ধিৰ পৰা উলিয়াই দিব লাগে।

(2) দৈৱী গুণৰ ধাৰণা আৰু পঢ়াত পুৰা মনোযোগ দি অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ কৰিব লাগে। সদায় এইটো নিচাত থাকিব লাগে যে আমি ভগৱানৰ সন্তান, তেওঁ আমাক পঢ়াই আছে।

বৰদান: প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হৈ 'কিয়', 'কি' প্ৰশ্নৰ পৰা দূৰৈত থাকোঁতা সদায় প্ৰসন্নচিত্ত হোৱা যিসকল প্ৰাপ্তি স্বৰূপ সম্পন্ন আত্মা তেওঁলোকৰ কেতিয়াও কোনো কথাত প্ৰশ্ন উদয় নহয়। তেওঁলোকৰ চেহেৰা আৰু চলনত প্ৰসন্নতাৰ ব্যক্তিত্ব দেখা পোৱা যাব, ইয়াকে সন্তুষ্টতা বুলি কোৱা হয়। যদি প্ৰসন্নতা কম হয় তেনেহ'লে তাৰ কাৰণ হৈছে প্ৰাপ্তি কম আৰু প্ৰাপ্তি কম হোৱাৰ কাৰণ হৈছে কিবা নহয় কিবা ইচ্ছা থকা। বহুত সূক্ষ্ম ইচ্ছাই অপ্ৰাপ্তিৰ ফালে টানি লৈ যায়, সেইবাবে ঋণিক সময়ৰ ইচ্ছা ত্যাগ কৰি প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হোৱা তেতিয়া সদায় প্ৰসন্নচিত্ত হৈ থাকিব।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- পৰমাত্ম (ঈশ্বৰীয়) স্নেহত লব্ধ লীন হৈ থকা তেতিয়া মায়াৰ আকৰ্ষণ সমাপ্ত হৈ যাব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

ব্ৰহ্মা বাবাৰ সমান হোৱাৰ বাবে বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই চলোতে-ফুৰোতে ফৰিস্তা, দেহভাৱ ৰহিত অনুভৱ কৰিলে। কৰ্ম কৰি, বাৰ্তালাপ কৰি, নিৰ্দেশনা দি, উদ্যম-উৎসাহ বঢ়ায়ো দেহৰ পৰা উপৰাম, সূক্ষ্ম প্ৰকাশ ৰূপৰ অনুভূতি কৰালে, তেনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা। সদায় দেহ-ভাৱৰ পৰা উপৰাম হৈ থকা, প্ৰত্যেকে যাতে উপৰাম ৰূপ দেখা পায়, ইয়াকে কোৱা হয় দেহত থাকিও ফৰিস্তা স্থিতি।